

Katka Toncarová: Proč tu jsi?

Od toho okamžiku, co vše skončilo, mě to místo táhne zpět. Uplynuly už měsíce, co jsem na tomto místě nebyla a co na něm netrávím čas. Jen existuje. Ale stále je mým oblíbeným. Zdráhám se tam jít, protože se bojím, že bych opět propadla tomu nevyslovitelnému žalu, jenž mě šířal, když onen vztah skončil. Bráním se tím myšlenkám na Něj a na to pouto, jež ve mně bude láteřit snad navždy, ale také se odpoutávám od těch momentů, které bych tam mohla prožívat sama. Možná, kdyby toto naše spojení neskončilo tak tragicky, na to místo bych chodila dál. Jenže mým oblíbeným je jen v mé hlavě a ve vzpomínkách na ty šťastné momenty, které jsem tam zažívala. S Ním. Ačkoliv bych ho nejspíš měla nenávidět za to vše, čím jsem si musel projít, já stále ve svém srdci cítím něco, co by se obecně dalo pojmut jako pouhý stesk. Stesk po někom, kvůli komu jsem se rozložila na malé části a byla ochotná se mu kousek po kousku odevzdávat. Každé jeho slovo se postupem času zabodlo do mého srdce jako nůž. Vše, co mi nasliboval, vždy rozbil svými činy. Působil mile, tak proč se vždy v tom nejlepším musela projevit jeho špatná stránka? Myslela jsem, že takový není. Myslela jsem, že ho dokážu napravit. Jenže už je pozdě.

Musím se tam vydat. Nechci být stále jen uzavřena v bublině strachu. Nevím, zda mám běžet, či jen pomalu jít. Jsem si ale jistá, že to udělám. Zrychlují krok. Mé hladové myšlenky, hypnotizované oním místem už brzy dostanou najíst. Dřív, než si to uvědomím, mé nohy opět nabírají na tempu a už uháním po dlouhé panelové cestě lemované akáty. Ruch města z dálky, který jsem slýchávala dříve, nebo bzukot hmyzu směrem od rybníků jako by v tuto chvíli úplně utichnul. Zrychlují. Neslyším víc, než své hlasité oddechování a dusot svých nohou dopadajících na kamenný povrch. Zrychlují. Mé nohy mě už neposlouchají. Nevnímají mé nehlasné volání o pomoc a rozhodně nemají v plánu zastavovat. Necítím ani studený vítr, který mě nepříjemně jako malé jehličky bodá do obličeje. Zrychlují. I když skoro mrzne, neproniká ke mně chlad. Všechny mé smysly jako by otupěly, ale křik toho místa stále zřetelně slyším. Zrychli! Přidej ještě! Netuším, jak dlouho už běžím. Náhle se předem mnou rozprostírá několik velkých rybníků, mezi kterými vede spousta úzkých cestiček.

Zastavím se. Mé plíce jsou v plamenech a nepatrně mě píchá v boku. Během pár sekund však vše odezní. řada rákosí přede mnou je poslední věcí, která mi brání ve výhledu na to zdrcující místo. Slyším šum keřů a hlasy ptáků z nedalekého lesa.

Zhluboka se nadechnu, vydechnu a ucítím, že se vzduchem line vůně rybniny a bláta. Zase se mi vše vybaví. Nebe je téměř bez mráčku, a tak můžu pozorovat, jak se jasné polední slunce odráží na rybníční hladině, na které se občas míhají ocasy ryb. Není divu, že jsem to

zde měla tak ráda, protože navzdory ptačímu a žabímu zpěvu je toto místo velmi tiché a uklidňující.

Mé tělo náhle pokryje husí kůže.

„Co teď?“ zašeptám si sama pro sebe a má slova pomalu odvane slabý vítr do dalekých končin.

„To bych také rád věděl,“ zaslechnu znenadání Jeho hlas zpoza rákosí. Všechna krev ve mně rázem ztuhne a polije mě studený pot. Mám slyšiny? Stal se ze mě blázen? V hlavě se mi začínají tvořit miliony otázek a žádné odpovědi. To určitě nebyl On, jen se mi to zdálo. Možná jsem zaslechla jen ozvěnu svého hlasu.

Dělám poslední krok, který mě dělí od pokoření svého strachu. Dívám se na své nohy, které se nervozitou klepou, a pomalu zvedám oči. On. Stojím jako přikovaná. Sedí na těch schůdkách u rybníka, na kterých jsme dříve sedávali spolu. Proč tu je? Chtěla jsem se ho zeptat, jenže konverzace s člověkem, jenž vás rozdrtil na malé části skládanky, které už nikdy nepůjde kompletně složit, se navazuje dost těžko.

„Posaď se,“ řekl milý tónem. Křeče v mých nohou už povolily, a co víc, nohy se podvolily jeho slovům. Sedla jsem se tedy vedle něj na kamenné schody, jež vedly k velkému rybníku.

„Pro tu jsi, Mary?“ zeptal se, a když vyslovil mé jméno, jako by ve mně vše najednou tálo. Nepřišlo mi to ale fěr, tahle otázka byla první moje.

„Jen tak,“ špitla jsem, jelikož můj mozek se stále nedokázal zaměřit na nic jiného než na způsob, jakým vyslovil mé jméno.

„Chci se ti omluvit. Moc mě mrzí to, čím sis se mnou musela projít, a už nikdy bych ti to nezpůsobil. Odpustíš mi? Miluju tě,“ prosil a s každým jeho slovem jako by mi měklo srdce. Téměř nemůžu uvěřit tomu, že je tu opět se mnou. Poslední měsíce byl tento moment přesně to, o čem jsem snila. Já. On. Naše místo. A utopenou v těchto myšlenkách mě políbil. Vše se pro mě zastavilo. Proč to ale působí tak nepřírozeně? I když jsem to v hloubi duše nechtěla udělat, odstrčila jsem ho. Zadíval se na mě nechápavě, avšak všimla jsem si, jak mu zlostně zacukala dolní čelist. Začalo mi to dávat smysl. Zase ty jeho palné sliby. Vymanila jsem se ze sevření jeho rukou.

„Co to děláš?“ obořil se na mě náhle. Dříve bych nevěděla, co si počít. Podřídila bych se mu, nebo dokonce bych se rozbrečela. Dnes však nikoli. Zahleděla jsem se před sebe a docházelo mi, jak by bylo toto místo kouzelné i bez jeho přítomnosti. Že by i kouzelnější? Touto myšlenkou do mě vstoupila síla. Zvedla jsem se.

„Nech mě být,“ sykla jsem na něj a vyrazila pryč. Slyšela jsem jeho našťvané nadechnutí a to, jak mrštil kamenem do vody. Potřebuji odsud pryč. Možná už navždy. Pryč. Začít hledat své nové místo!